

"mijn cipier"

de witte cipier kondigt zich aan

sleutelbos dwarrelend in zijn hand

hij weerhoudt me van buiten gaan

ik moet blijven in dit pand

lieflijk spreidt hij een mijnenveld

als witte kleden om mij heen

het houdt mij als een buis omkneld

sterk met muren als van steen

nog nooit was een gevangenis zo mooi

en zo efficiënt in veiligheid

bewaking tot aan de dooi

ik wacht maar af met enige spijt

want ik zou graag door de sneeuw lopen

maar de kans dat ik val is te groot

en dan mag ik niet op het geluk hopen

dat ik niets breek, ik ben als de dood

© januari 2013, Alida, BasicPublishing.nl